

Påskelørdag 20. april

Jesus blev i går langfredag korsfæstet,
nagler blev banket i hans hænder og fødder.
Han blev henrettet,
som en gemen forbryder.

Jesus udåndede på korset.
Vennerne fik lov til
af den romerske besættelsesmagt
at begrave ham;
de tog naglerne ud af hans håndflader,
løsnede ham fra brættet,
løftede nænsomt den døde krop ned fra korset,
svøbte ham i et ligklæde;
og de bar ham til en grav,
hvor de forsigtigt lagde ham
i den tilhuggede fordybning;
de satte en sten for graven,
tung, så de måtte alle hjælpe til med at lirke den på plads,
og så gik de hjem,
alle meget stille;
de havde nu fået sagt farvel
og vist ham den sidste respekt
ved dog at sørge for
at han i det mindste fik
en ordentlig begravelse.

Det var fredag, i går, at det alt sammen skete.
I morgen påskedag hører de og vi her i kirken,
at graven, hvor de lagde deres døde ven
er tom.
Han er der ikke derinde.
Den døde er ikke længere i graven
og englen siger til dem, der kommer ind,
at han ikke bare er væk,
død og borte,
men derimod er tilstede,
levende, opstanden
er midt i livet,
hos os,
lige her, hvor vi ånder,
lever og går.

I dag lørdag, påskelørdag, er så et imidlertid en helt særlig dag,
lad os kalde det for et mellemrum, en mellemtid.

Salmedigteren Karl Laurids Aastrup skriver i salmen til i dag

Der venter bag landfredags nat,
at netop denne dag, påskelørdag,
er den dag af alle helligdage,
hans hjerte hæger ved.

Her mellem langfredag og påskemorgen står vi,
og vi får ikke lov til at glemme,
at død og ødelæggelse findes,
og at de mærker vores fælles liv
med afsked, sorg og savn.

”Hvor vil jeg ønske,
at det fælleskab, vi har,
det vi deler kan fortsætte,
men det kan det ikke.

Toget kører,
bommen går ned,
åndedrættet standser,
kisten sænkes i jorden,
urnen dækkes til,
alt her har sin tid.

Jesu død og vennernes gravlæggelse af ham
er et memento mori,
en ihukommelse: husk at du skal dø.

Men samtidigt er dagen i dag
så også noget i sig selv, har værdi.
Det er mellemrummet, mellemtiden,
mellemdagene og mellemstederne;
skrøbelige, uperfekte dage,
men også mellemdage,
fordi vi ved, at håbet kom først.
Kirken, vi samles i,
ordet, vi her deler,
håbet, vores tro bygger på
og lever af,
kommer af det, som englen siger påskemorgen,
at Kristus ikke bare er væk,
død og borte, men han er derimod tilstede,
levende, opstanden,
her midt i livet,
hvor vi ånder, lever og går.

Men kan vi sætte flere ord på denne mellemtid og dette mellemrum, hvor vi står?

I Grundtvigs salmer til denne dag, påskelørdag, synges håbet kraftfuldt frem. Jo, døden findes og har magt, men Kristus, hvor var han mellem langfredag og påskedag?

Han var i Helvede, gik ned og bankede døden gul og blå, forviste ham og Satan til det dybeste dyb, mens han rev de døde ud af dødens favntag, gav de slappe hænder nye kræfter, og det både til døde og levende. Vi synger det så dramatisk formuleret i den lange salme: *I kvæld blev banket på Helvedets Port* og sejren er også mærkbart tilstede i den anden Grundtvig salme: *Hør vor helligaftens bøn*.

Påskelørdag er for Grundtvig dagen, hvor Kristus går ned i dødsriget, dvs. påskelørdag er dødsrigets dag. Dødsriget fylder i dag som sted.

Når Grundtvig skildrer dette dødsrige i salmerne i dag, f.eks. i salmen *I kvæld blev der banket på Helvedets port*, så er dette sted på den ene side et svælgende dyb (213 v.2), et sted man er fange (v.9), men samtidigt også et meget dramatisk og levende sted med øgler og drager, hugorme og ulve (v.3). et sted med gløder og djævle (v.17).

Grundtvig maler billederne op af mere end det, vi kan se med vores blotte øje. Nogle vil måske sige, sikken fantasi og hvilke eventyr, han dog kan fortælle, men jeg tænker, han blot søger for at fortælle os, hvad der er på spil i denne påske og dermed i hvert eneste liv, en kamp mellem liv og død, en kamp mellem det gode og det onde.

Og budskabet er klart, at døden taber, selv om den tager fat om vores hæl, at det onde skal forsages igen og igen, men samtidigt har tabt, for kærligheden viser sig i denne påske at være stærkere end alt andet.¹

Liv – død, godt- ondt, vi står i det hele livet. Men budskabet her fra det mellemrum, vi har fundet skygge i, og den mellemtid, hvor vi lever i, - mærket af betydningen af Jesu død og opstandelse - den ikke blot et intermezzo, hverken bare så lidt i forhold til det, der var, eller meget mere, end det, som kommer.

---

¹ 8.

Ja, Lyst til at sjunge
Jeg har nu om Alt,
Hvad Øre og Tunge
Jeg værd haver kaldt:
Om Moses og Mimer,
Om Himmel og Jord,
Om Alt, hvad sig rimer
Med Aand og med Ord,
Om Lys fra det Høie,
Om Glimt i vort Øie,
Om Gnisten i Staal og i Flint! Nyårs orgen

Nej, dette mellemrum, denne mellemtid er en tid,
hvor Gud er nærværende tilstede
– nok er verden mørk, vores liv og fællesskab skrøbeligt,
dystopierne mange, truslerne utallige,
men det er dog lige præcis i dette mellemrum her,
hvor vi bokser og bøvler med livet,
at Gud er tilstede.

Det er her og alle steder, hvor det øde og tomme truer,
at Gud taler sit ord frem, siger: lad der blive lys
og det her lyset kommer,
hvor Gud åbner verden
og kalder vi mennesker frem
i sit billede.

Det ske i Jesu navn,
den korsfæstede og opstandnes navn
Amen